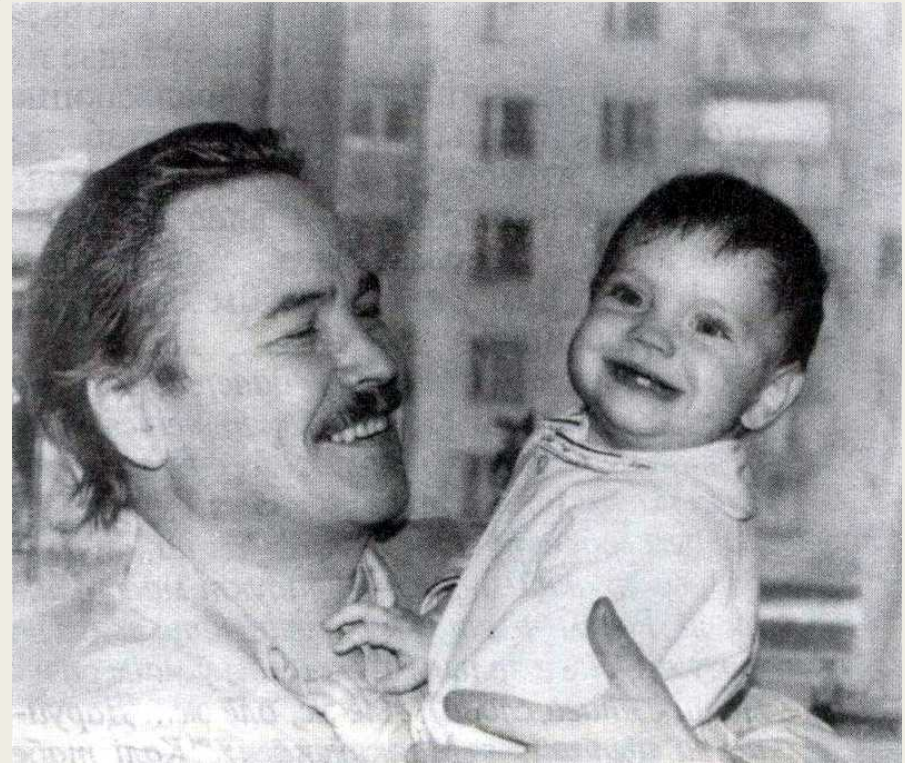

ПАВЕЛ МІСЬКО

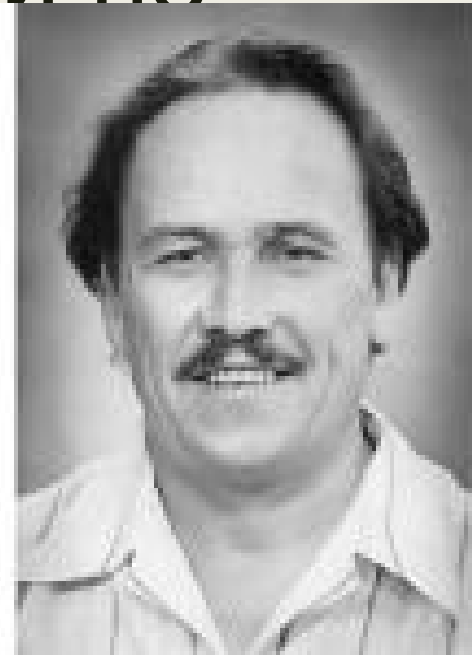
(1931—2011)

- Павел Андрэевіч родам са Случчыны, з вёскі **Старчыцы** (зараз Знамя). Яго дзед і бацька былі вядомымі майстрамі на ўсе рукі: маглі і хату збудаваць, і мэблю змайстраваць, і печ скласці. А маці, Ганна, славілася як выдатная казачніца. Таму і не дзіўна, што ўсе гэтыя якасці перадаліся ў спадчыну і Паўлу.

У дзяцінстве Павел вельмі любіў хадзіць па грыбы, і гэтае захапленне засталася ў яго на ўсё жыццё. Выдатны грыбнік, ён і кошыкі для грыбоў плёў такія, што вачэй не адвесці.

У 1955 годзе Павел Місько скочыў **філалагічны факультэт Белдзяржуніверсітэта**, быў накіраваны на працу журналістам у давыд-гарадоцкую «раёнку» «Сцяг Леніна». Потым працяглы час Павел працаваў уласным карэспандэнтам газеты «Звязда» па Гродзенскай вобласці. Менавіта тады ён пазнаёміўся і пасябраваў з народным пісьменнікам Беларусі Васілём Быкавым. Давялося Місько працаваць і ў штотыднёвіку «ЛіМ», і ў часопісе «Полымя», і ў выдавецтве «Мастацкая літаратура».

Друкавацца Павел Місько пачаў яшчэ з 1954 года, а як пісьменнік дэбютаваў апавяданнем у альманаху «Брэст» у 1958-м. Першы зборнік апавяданняў і аповесцяў пісьменніка «Калодзеж» пабачыў свет у 1967 годзе. Пасля былі творы аб падзеях Вялікай Айчыннай вайны: «Поезд ішоў на Захад» (1972 г.), «Калёнае лісце» (1974 г.), аб жыцці пасляваеннай вёскі («Дрэва жыцця», 1973 г.).

РЕПОЗИТОРИЙ БРЭСТ

Пасля было яшчэ шмат цікавых і змястоўных выданняў. А апошняя кніга прозы Паўла Андрэевіча — «Прыгавораны да жыцця» — выйшла ў 2007 годзе. У яе ўвайшлі творы, якія былі напісаныя ў канцы 1980-х — пачатку 1990-х гадоў і адлюстроўваюць псіхалогію чалавека на пераломе гісторыі. Рэальнае ў іх пераплятаецца з фантастычным, а фантастычнае — з антыўтопіяй. Аповесці, дзеянне якіх адбываецца на абшарах ад чарнобыльскай вёскі да далёкіх планет, не пакінуць абыякавымі аматараў вострых адчуванняў, а таксама тых, хто збудзіўся па дабраякаснай прозе.

Але найбольшую вядомасць і любоў самай удзячнай аўдыторыі — дзіцячай, — яму прынеслі казкі і фантастычныя творы для дзяцей, якія прасякнутыя наскрозь беларускасцю, сакавітай мовай, аналагаў якой няма ў сучаснай дзіцячай літаратуры, і аздоблены цёплымі добрымі ілюстрацыямі. Гэта, напрыклад, «Грот афаліны» (1985 г.), дзеянне якога адбываецца на востраве пад назвай Рай, і распавядаецца пра сяброўства дэльфіна з чалавекам.

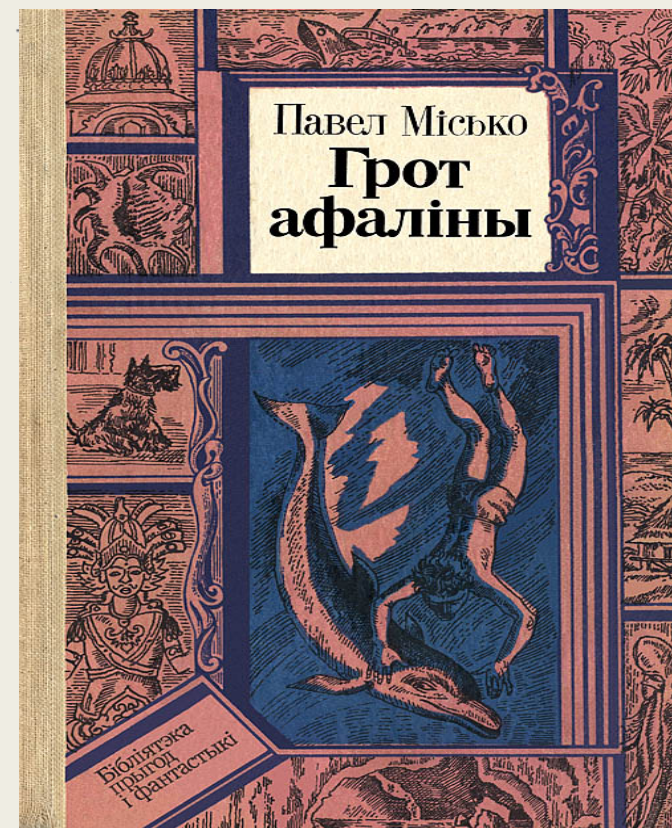

Повісьць

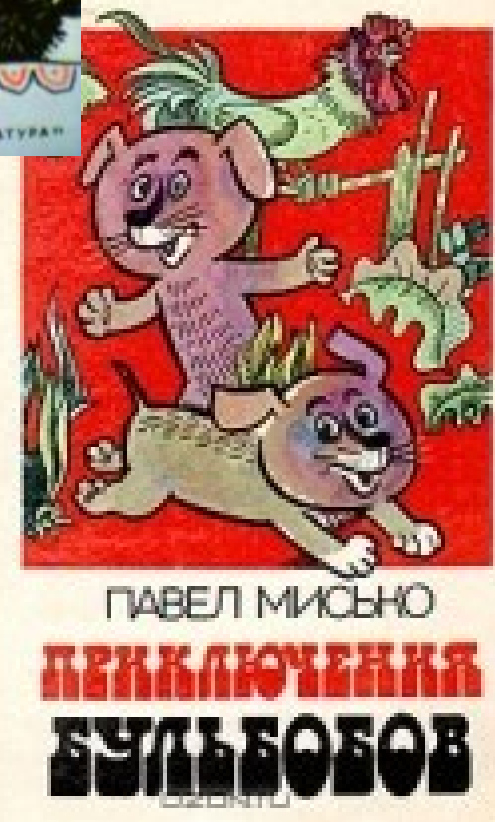
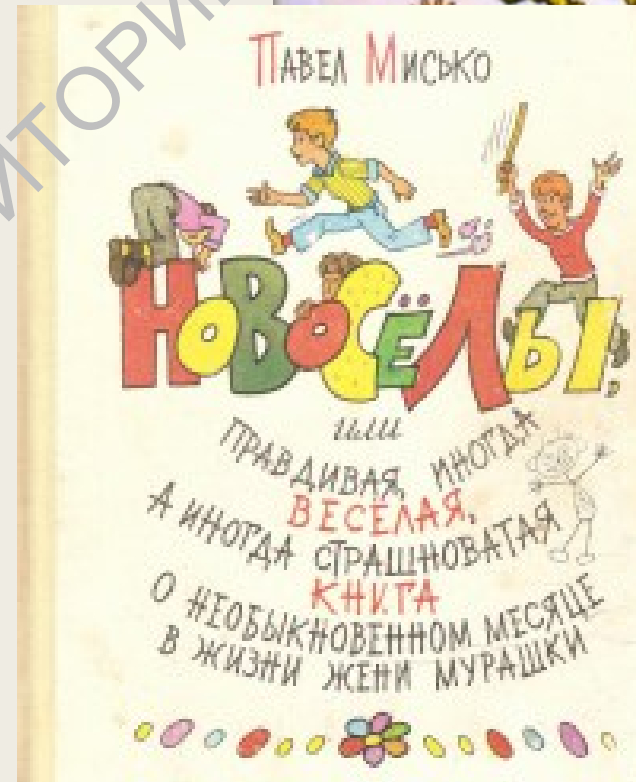
Переклаа ў біларускай
Грыгорій КУЛІНІЧ

Художнік В. І. БАРИБА

КИЎ
ВИДАВНИЦТВО ЦК ЛКСМУ
«МОЛОДЬ»
1988

Захапляльні сюжэты таксама ў такіх дзіцячых творах, як «Прыгоды Бульбобаў» (1977 г.), дзе расповед ідзе ад імя шчанюкоў, і, канешне ж, «Эрпіды на планеце Зямля» (1987 г.), пра тое, як на нашу планету прылятаюць разведчыкі-робаты іншай цывілізацыі. А ягоня «Навасёлы» былі сапраўдным бестселерам (калі б у СССР было такое паняцце).

Пісаў Місько і казкі —
«Прыйдзі, дзень-
залацень» (1993 г.), дзе
распавядаецца аб прыгодах і
сталенні хлопчыка Ваняткі, і
«дзіцячую публіцыстыку» —
«Зямля ў нас такая» (1974 г.).
Яго творы нясуць дзецям
дабрыню і беларускае
светабачанне, дапамагаюць
быць беларусамі з дзяцінства.
На маю думку, калі дзеці будуць
чытаць такія кнігі, якія напісаў
Павел Місько, то яны
вырастуць сапраўднымі
беларусамі.

Павел Місько меў адкрыты, добры і характар, ставіўся да жыцця з гумарам. Адпаведна, не маглі не ўзнікнуць і сатырычныя творы: «Дзівак — чалавек» (1972 г.), «Чэрці ў коміне» (1978 г.), «Вясельны марафон» (1984 г.), «Адарка і пацукі» (2001 г.). Добра сябраваў пісьменнік і з паэзіяй. У 2005 годзе выйшаў яго раман у вершах «Пакуль зямлю мілуе сонца», а ў 2001 годзе — зборнік вершаў «**Ружовыя ліўні**».

Паўла Андрэевіча ведалі і як драматурга (п'есы «Ліха кра-дзеца ціха» (1976 г), «Канфлікт мясцовага значэння» (1989 г.), і як таленавітага перакладчыка. Гэта ён пераклаў на беларускую мову «Мёртвыя душы» Мікалая Гоголя, казку Яршова «Канёк-гарбунок», і ўвогуле шмат чаго яшчэ з рускай, украінскай, балгарскай, польскай моваў.

Пры сваім 80-гадовым жыцці Павел Місько з-за сваёй сціпласці не меў асабістых званняў і рэгалій. Але, мабыць, самай вялікай узнагародаю пісьменніку сталіся чытацкая любоў і ўдзячнасць.

Кажуць, рэдка бывае, каб у пісьменніка была такая
разнастайная творчасць: проза і паэзія — і для
дарослых, і для дзяцей; кнігі гумару і п'есы; фантастыка
і сацрэалізм.

З уну-кам
Та-ма-шом за
збі-ран-нем дроў
для вог-ні-шча. У
ле-се пад Мінск-ам.
Май 2004 г.

Самы ж цяжкі, пераломны
момант у яго жыцці —
пачатак 90-х.

РЕПОЗИТОРИЙ БГПУ

Не Швейк —
Місько». Шарж
Васіля Бы-ка-ва,
напэў-на,
на-тхнё-ны та-кім
вы-гля-дам
П.Місь-ко на
вайсковых збо-рах
на
Гро-дзен-шчы-не
(край-ні спра-ва).
1962-я.

З сям'ёй у Ба-та-ніч-ным са-дзе. Зле-ва на-пра-ва: Па-вел
Анд-рэ-е-віч, дач-ка Та-ма-ра, дач-ка Ма-ры-на, жон-ка
Аляк-санд-ра Міхайлаўна. Ді. 1999

З Ва-сі-лём Віт-кам. 04.07.1987.

Произведения для детей

«Падарожжа ў калгас» («Путешествие в колхоз») (1970)

«Зямля ў нас такая» («Земля у нас такая») (1971)

«Навасёлы...» («Новосёлы...») (1972)

«Прыгоды Бульбобаў» («Приключения Бульбобов») (1977)

«Грот афаліны» («Грот афалины») (1985)

«Эрпіды на планеце Зямля» («Эрпиды на планете Земля») (1987)

Романы

«Мора Герадота» («Море Геродота») (1976)

«Градабой» («Градобой») (1980)

«Хлопцы, чые вы будзеце...» («Хлопцы, чьи вы будете...») (1990)

Сборники повестей и рассказов

«Калодзеж» («Колодец») (1967)

«Калянае лісце» («Жесткая листва») (1974)

«Прыгавораны да жыцця» («Приговоренный к жизни») (2007)